

Newsletter č.

1

ČESKÁ JEZDECKÁ HONEBNÍ SPOLEČNOST

---

zpravodajství ze světa parforsních honů

Podzimní parforsní hony 2009

www.parforsnihony.cz

Netolice trénink

19.9.2009

Polovina nezdání a selhání v životě člověka pramení z toho, že zastavuje koně, který skáče...

Vsobotu 19/9/09 se konal honební trénink pořádaný naším členem Josefem Nováčkem v malebném prostředí Netolického dostihového závodiště v těsném sousedství renezančního zámečku Kratochvíle, který připomene milovníkům české kinematografie půvabnou romantickou komedii Konec starých časů.

Netolické závodiště je tradičně poslední štací parforsního honu, který se zde koná pravidelně na jaře.

Na této trati je vybudováno celkem 16 překážek k nimž patří například Francouzský skok, Netolický skok - hadí příkop, Velký anglický skok, Velký vodní příkop, Suchý příkop nebo Irská lavice.

Cílem setkání bylo získat informace pro správné a bezpečné zdolávání těchto překážek. Vedle pravidelných účastníků tréninků jako je Ing. Josef Nováček, PhDr. Tomáš Krůta, Johannes Lobkowicz, přibyli i nováčci, např. Pavel Schauer až z Moravy, juniorská posila Monika a Martina a řada diváků.

Cela akce se konala pod vedením Horsta Richtera, který pochází z České Republiky, ale již řadu let žije v Německu. Pravidelně se účastní honů po celé Evropě.

Několik rad Horsta Richtera pro úspěšné zvládnutí parforsního honu

1. Před nástupem na hon vedeme koně na dlouhé otěži (koně předem neopracováváme v klusu ani ve cvalu)
2. Na hon je vhodné udidlo ostřejší, na trénink si bereme vždy udidlo jemné, abychom šetřili hubu koně pro

případ chyby způsobené rukou.

3. Délku třmenů volíme o jednu díрку kratší než pro drezurní práci nebo o jednu delší než pro skokové ježdění.
4. Při jízdě i před skokem musí být hlava jezdce zvednutá, zrak upíráme rovně před sebe, popř. za skok (nedíváme se pod nohy koně).
5. Pro honební skákání platí, že tělo má být při skoku jenom mírně nakloněno dopředu a přitom v rovnováze s koněm. Nejdeme s tělem nad skokem příliš dopředu (parkurové skákání) z důvodů, že neznáme terén při doskoku a mohli bychom v případě ztráty rovnováhy koně po doskoku snadno přepadnout. Nezůstáváme ani za pohybem.
6. Před skokem nepřibrzdíme, spíše je lepší před skokem mírně přidat (kůň má přes skok „letět“), ale přitom ho máme pořád pod kontrolou tzv. na noze (nesmí „utéci“).
7. Pokud se blíží více koní k překážce naráz, je třeba se snažit přivést koně současně ke skoku, aby současně odskakovali. Pokud se kůň opozdí např. o metr, může se stát, že bude odskakovat současně s koňmi již z této vzdálenosti. Nevhodné je také jet ihned za zadkem odskakujícího koně. Další jezdec by se měl držet minimálně o jeden cvalový skok (3,5 m) za prvním.
8. Skoky skáče kůň sám bez toho, abychom mu počítali odskok. Po celou dobu jízdy a před skokem mám koně na oteži. Skok musím koni dostatečně ukázat, navádím ho nejlépe na střed a kolmo na skok. Jeden až dva cvalové skoky před skokem otež povolím a nad skokem nabídnu (jemně otevřu pěst) otež, kterou si kůň podle potřeby vytáhne. Za skokem si oteže opět poberu.
9. Vytažené oteže si snadno a rychle zkrátím, aniž by byl vyvinut nepříjemný pocit v hubě koně tak, že jedna ruka svírá konec oteží a druhá stahuje obě oteže současně směrem ke krku koně. Chybou je, když se jezdec snaží zkrátit otež taháním za každou otež zvlášť.
10. U koně, který jde hodně do ruky a oteže si vytahuje, pomůže udělat si z oteží tzv. „most“.
11. Koně „dopředného“ brzdíme tak, že sedíme v mírném předklonu nad těžištěm koně a zpětným tahem oteží ruky s pěstmi postavenými kolmo a rovně po směru jízdy. Chybou je, když jezdec sedí v sedle skoro v záklonu za těžištěm, jeho nohy se dostanou před podbřišník a ruka tahá oteže zpět. Tato zádrž nefunguje, naopak nutí koně jít v před.
12. Jak na Irskou lavici – najíždíme v pomalém tempu, před příkopem je nutná pobídka, následuje odskok na lavici, stoupání – odlehčím zád’ – předkloním se, na vrcholu sedím rovně. Při jízdě dolů se zakloníme a poslední 1 metr před koncem lavice,

pobídneme koně k odskoku z lavice (neměl by sběhnout až pod lavici) a pokračoval v trase.

13. Příkopy se skáčí v pomalejším tempu než vysoké překážky. Pokud se tempo „přepálí“, kuň mění před odskokem nohy a stává se, že odskočí pouze z jedné nohy, skok je pak příliš krátký a může zapříčinit pád

Hon na zámku Frankenberg.

26. září 2009

Jednou z výhod honebního ježdění je, že navštívíte krásná místa o kterých jste neměli ponětí, že existují.

Tak tomu bylo i s honem u zámku Frankenberg, kopcovitou vinařskou krajinou mezi městy Norimberg a Wurzburg.

Jednalo se o soukromý hon který pořádal dr. Maier Winter u příležitosti jeho narozenin. Pozvání k účasti na

honu měl tu čest dostat Johannes Lobkowicz, který se zúčastnil se synem Wenzelem, a moje maličkost, celkem asi 15 hostů.

Parforsní hon z franc. *Par force de chiens* – silou psů

Jako obvykle, se většina účastníků sešla v pátek před honem ke společné večeři. Sobotní hon byl se smečkou Asbach Foxhounds, Otto Schutz vedl psy. Hon byl zahájen na nádvoří zámku.

Měli jsme před sebou 7 stop kopcovitým terénem mezi vinicemi, asi 10 postavených skoků, příkopy, trvání cca 3 hodiny. Protože dr. Maier Winter je doktorem gynekologie určitého věhlasu, jeden skok byl vyzdoben obnaženými dámskými figurinami. Několik koní odmítlo tento skok skočit...

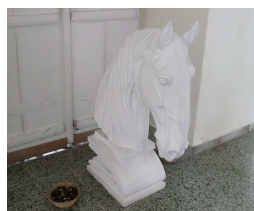
Hon byl dokončen bez problémů, pouze já jsem si hrdě odnesl pár krvavých škrábanců odvětvív obličej.

text Josef Nováček.

Veškerou svoji sílu poznáš podle překážek, které dokážeš zdolat....

Parforsní hony v Chlumci a Kladrubech 9.-11.10.2009

Počasi v předcházejících dvou týdnech připomínalo babí léto, které by bylo pro hony jako dělané. Bohužel dlouhodobá i krátkodobá předpověď hovořila jinak. Víkend, kdy se měla pořádat největší událost české dostihové scény Velká pardubická steeplechase, měl být prvním vskutku nevlídným podzimním víkendem, doprovázeným deštěm a silným větrem. A právě tento

víkend se konal i parforsní hon v Kladrubech.

parforsní hony se staly základem pro vznik dostihů typu steeplechase, mimo jiné i Velké pardubické steeplechase

Ale ani nepřízeň počasí neodradila velký počet jezdců a koní a to i ze slunné Itálie.

Hon pořádal hrabě Giovanni Kinský dal Borgo se svou milou chotí Michelle..

Zahájen byl seznamovací večer v hotelu Obora, kam jsme dorazili až za tmy a zábava již byla v plném proudu.

Strávili jsme velice příjemný večer při vyprávění Horsta Richtera, který se s námi podělil o úžasné historky z desítek parforsních honů, kterých se účastnil. Zvláště pak příběhy o nečekaných kouscích honebních psů byly velice humorné.

Ale nikdo z nás neponocoval příliš dlouho, všichni jsme chtěli být svěží na nadcházející hon a rozcházeli jsme se ve víře, že meteorologové se mylí nebo se stane zázrak a počasí se na zítřek umoudří.

Opak byl pravdou, počasí se mnohem více zhoršilo a ráno nás čekala šedivá uplakaná obloha. Ale co by mohlo zastavit natěšené jezdce a koně!

Vyšňoření jezdci se sešli v sále Kladrubského hřebčína na ranní kávu ve velmi dobrém rozpoložení. Atmosféru pravých honů starých dob navozovalo trio trubačů a italská psí smečka **La Societa Mitteleuropea della Caccia a Cavallo** byla připravena následovat kladenou stopu. Pro nás nejezdce byly připraveny 4 kočáry tažené čtyřspřezím starokladrubských běloušů, zkrátka romantika jak má být.

Měla jsem tu čest cestovat kočárem právě s Horstem Richterem a jeho chotí, což slibovalo fundované komentáře k jednotlivým skokům

Start honu byl na Kladrubském závodisti, přímo před tribunou a byl zahájen požeňáním. Kočároví koně se chovali velice disciplinovaně, seřazení v zástupu čekali na povely kočích zatímco koně s jezdci už byli nervozní, zvláště když se nedaleko ozýval štěkot honebních psů.

Členové ekipáže měli zapůjčené koně z Kladrubského hřebčína a mnozí z nás byli zvědaví, jak se kladrubáci budou chovat ke psům, které neznají a oni neznají je. Bělouši se ovšem zachovali jako naprostí profesionálové a psy s nadhledem přehlíželi.

Do té doby to vypadalo, že snad i vysvitne trochu slunce, ale s posledním tónem zahájení honu se rozpoutal déšť. V tu chvíli někteří z nás v kočárech tiše záviděli těm na koních, neb v zápalu jízdy a při uspokojivém pocitu úspěšně zvládnutých skoků se tato slota lépe snáší. Ale ani jezdci se nevyhnuli obtížím, které přinášelo počasí, došlo i k pádům, ale naštěstí, jak se později ukázalo, bez vážných následků.

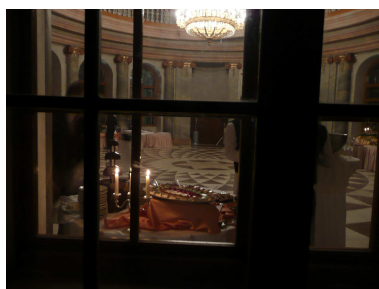
Pro zpestření honu narazilo několik koní na vosí hnízdo a vedle ladných skoků jsme měli možnost vidět i velice zdařilé drezurní kousky. Než jsme se dozvěděli o co jde, působili poskakující koně opravdu komickým dojmem.

Přestávka na občerstvení byla plánována ve srubu uprostřed Kladrubského parku, avšak vzhledem k počasí se smečka rozhodla pokračovat v honu až do konce.

My kočároví povaleči, jsme se mohli v klidu a teple, za zvuku trubačského tria občerstvovat horkým čajem a promočením, ale št'astní jezdci za námi dorazili po skončení honu kočáry.

Nutno dodat, že ve chvíli, kdy jsme srub opouštěli, svítilo nefašované slunce.

Po obstarání a ustájení koní následovala chvíle na krátký odpočinek a večer jsme se sešli při slavnostní večeři pořádané hrabětem Kinským s chotí na zámku Karlova Koruna. Účastnila jsem se této události poprvé a byla jsem doslova okouzlena nádherným prostředím, které nás uvítalo, i když stále ve společnosti věrného podzimního deště a studeného větru.

Na veškeré příkoří způsobené počasím jsem zapomněla ve slavnostně vyzdobených prostorách zámku, při prohlídce překrásné sbírky podobizen předků rodu Kinských a nespočtu vskutku úchvatných výjevů z parforních honů a hraběcích stájí.

Večeře se podávala v hlavním sále a přilehlých prostorách za zvuku hudby a světel hořících svíců. Pánové vyměnili zablácená saka za smokingy a motýlky, dámy okouzly velkou večerní robou. A mezi vši tou nádhrou poskakoval neskonalé aktivní jack russel terier, psík mastera smečky, s krajovým límečkem okolo krku, který

s nehasnoucím zájmem kontroloval veškeré konání a nabídku catteringové společnosti, která byla mimochodem velice chutná.. Zábava se protáhla do pozdních večerních hodin, zakončená tradičně tancem.

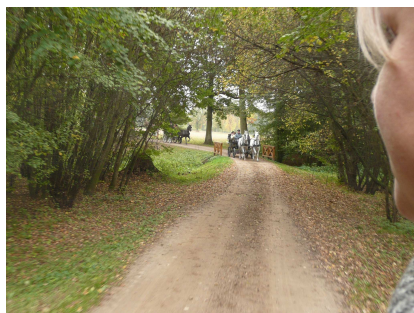
Na druhý den se mnozí z nás vypravili směr Pardubice, aby mohli být svědky již zmiňované oslavy českých překážkových dostihů.

Součástí úvodního programu byla i krátká ukázka parforsních honů se smečkou, která s námi předcházející den proháněla pomyslnou lišku Kladrubským parkem.

Pejsci se předvedli v plné parádě přímo v cílové rovině pardubického závodiště a stali se příjemným zpestřením programu.

O velké překvapení se postaral legendární žokej Josef Váňa starší, který se ten den stal pošesté v 57 letech vítězem Velké pardubické steeplechase s osmiletým valachem Tiunenem. Ten vystřídal na postu vítězných koní doposud panující královnu bělku Sixteen, dvojnásobnou vítězku pardubického dostihu. Ani ona se ovšem nenechala zahanbit a doběhla v těsném závěsu druhá.

Ačkoli slunce vysvitlo ten den jen na okamžik , a to právě ve chvíli průběhu hlavního dostihu, odjížděli jsme z Pardubic směr domov v té nejlepší náladě a v hlavě už jsme měli myšlenky na další víkend. Opět s koňmi a to v Drahenicích na Parforsním honu pořádaným každoročně paní Lucíí Pilipovou, Johannesem Lobkowiczem a Václavem Vydrou, jako pány honu. Tentokrát s pro nás známou psí smečkou Asbach Foxhounds vedenou panem Ottou Schutzem.

text Markéta Podhůrská

A já měl najednou koně. Byl můj. Patřil mi a já patřil k němu Koho k sobě připoutáme, za toho zodpovídáme.

Václav Vydra a Saint Exupéry

Hon na Křivoklátského hada - Hubertova jízda Nezabudice 27.9.2009

Poslední neděli v září se někteří naši členové a jejich koňští přátelé sjeli do Nezabudic, obce nacházející se v malebném údolí řeky Berounky, kraji, který mnozí z nás znají z knih Oty Pavla. Nejednalo se o klasický parforsní hon, ale o u nás více rozšířenou a známou Hubertovu jízdu. Každoročně tuto akci pořádá Bradáčův dvůr, tzn. pan Viktor Bradáč se svou chotí Renatou.

Narozdíl od minulého ročníku, kdy s námi na hon vyrazil předčasně i Svatý Martin na bílém koni, letos pražilo slunce a panovalo letní počasí. Masterem byl jako obvykle Václav Vydra se svým Démonem.

Trasa honu vede z Nezabudic překrásnými křivoklátskými lesy na středověký hrad Křivoklát. Na nádvoří hradu byla jako každým rokem přestávka, kde jsme za účasti kastelána a řady

návštěvníků hradu, kteří neskrývali nadšení z této nevšední podívané, pojedli tradiční české bramboráčky a vypili pár piv.

Honu se účastnili jednak naši členové Jan Vedral, Jollande Schlimmer, Bára Kredbová a již jmenovaný Václav Vydra, tak jezdci, kteří nikdy parforsní hony nejeli a někteří jeli poprvé i Hubertovu jízdu jako např. bývalý hejtman střečeského kraje a místopředseda ODS Petr Bendl na svém starokladrubském koni. Všichni si vedli znamenitě a

bez problémů zdolali všechny nástrahy terénu.

Hon byl zakončen večerní veselící se soudem a pasováním jezdců, kteří jeli poprvé. O program se postarala skupina Rangers v čele se svým nestárnoucím frontmanem Janem Vančurou. V závěru večera s Rangers vystoupil i čerstvě pasovaný jezdec Petr Bendl a další hosté (Heidy Janků, Světlana Nálepková).

text Markéta Podhůrská

Kalendář nadcházejících akcí ČHJS

<i>Termín honu</i>	<i>Druh akce</i>	<i>Kde</i>	<i>Pořadatel</i>	<i>kontakt</i>
17.-18.10.2009	hon	zámek Drahenice	JohannesLobkowicz	
6.11.2009	hon	Všetice	Vladimír Malák	info@vsetice.cz
7.11.2009	hon	Hněvšín u Prahy,	Václav Vydra	vaclav.vydra@vaclavydra.cz
8.4.2010	hon	Netolice,zámek Kratochvíle	Josef Nováček	